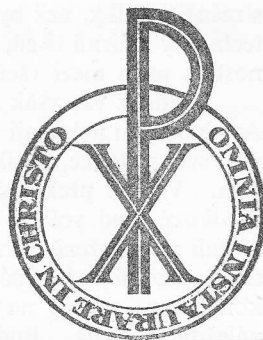


NOVÝ ŽIVOT

MĚSÍČNÍK CYRILOMETODĚJSKÉ LIGY



Roč. III. (I.)

LISTOPAD — PROSINEC 1951.

Číslo 11-12.

SV. OTEC PIUS XII MLUVÍ K NAŠEMU NÁRODU

Ctihodní bratři a milovaní synové — pozdrav a apoštolské požehnání! Vroucnější láskou milujeme ty, kdož strádají v soužení, a to hlavně pro svou nezlomnou věrnost a horoucí lásku k Božskému Vykupiteli, a Církvi, kterou On založil. Víme, že patříte do jejich počtu, a konstatujeme to se smutkem v duši. Vždyť přece víme dobře, že katolické náboženství, nad něž není ve vašich dějinách nic slavnějšího, nad něž není nic vhodnějšího, co by tak navádělo ke svornosti a upevňovalo mír, co by tak oduševňovalo pro spravedlnost a lásku a chránilo lidskou důstojnost a co by tak podporovalo rozkvět civilisace, — toto náboženství je bohužel dnes u vás buď zbaveno náležité svobody, nebo jsou mu staveny v cestu překážky a obtíže všeho druhu, takže jen opravdu těžko může plnit všechny své úkoly, uplatňovat své zásady v soukromém i veřejném životě, pronikat svou blahodárnou silou duše jednotlivců, rodinný život, školy základní a vyšší, i celý veřejný řád občanský k největšímu prospěchu všech. Víme, že vaši biskupové byli buď uvrženi do žaláře, nebo strádají v koncentračních táborech, nebo že byli internováni ve svých residencích, nebo konečně že jsou stále přísně střeženi a že jsou pod dozorem i ve výkonech svého úřadu.

V týchž krajně bolestných poměrech žijí i kněží, řeholníci a řeholnice, jejichž počet stoupá do mnoha set. Týž osud sdílají velmi mnozí laici, kteří jsou proto považováni za nepřátelské, zhoubné a úkladné živly republiky, protože neohroženě hájí příkazů a zásad katolické Církve, a snaží se je uvést v život. To však je jim ke cti, ne k hanbě! Vždyť křesťanská nauka, není-li poskvrněna bludem, nestojí nikterak v cestě blahu občanů, národu, státu, nýbrž spíše naopak: ztuzuje základy lidského soužití, upevňuje je a posiluje a rovnoměrně rozděluje jeho práva a povinnosti tím, že zachovává neporušenu patřičnou svobodu všech, a pod vedením pravé spravedlnosti zve a vede je k pokojnému a klidnému blahobytu. Katolické občany jistě nikdo nepředčí v lásce k vlasti; v zachovávání zákonů. a v úctě k představitelům veřejné moci, pokud ovšem se jim neporoučí něco, co se přičí jejich křesťanskému svědomí a právům Božím a církevním. Proto má-li se na zřeteli opravdové dobro státu, nesmějí se katolickým občanům klást v cestu překážky, nesmějí být nespravedlivě trestáni pro svou neochvějnou věrnost zděděnému náboženství, nýbrž mají svobodně a zcela veřejně vyznávat svoji víru, svůj názor, svou nauku a křesťanský život. Snaží-li se tak jednat, i když jim za to hrozí nejtěžší nebezpečí, obdivují se jim nejen katolíci v celém světě, nýbrž i všichni čestně smýšlející lidé.

Větší úzkostí nás však dále plní, že se všemi možnými prostředky svádí mládež, hlavně pak útlé děti, aby se zřekly křesťanské víry a pohrdly křesťanskou mravností a byly tak zbaveny těch příkazů a zásad, jež mají uchovávat jeho neporušenou nevinnost, život ctnost a vychovávat občany hodné katolického jména. Vidíte, ctihodní bratři a milovaní synové, o jak závažnou věc jde! Nejde-li mládež správnou cestou, dostane se na šikmou plochu, vedoucí do svodu vášní, bude to zcela jistě k velmi velké škodě nejen jí samé, nýbrž i budoucích generací vašeho lidu. Proto je nutno stůj co stůj vyhnouti i se tomuto krajně zkázonosnému zlu. Je nutno všemožně se snažit, aby děti byly svědomitě vychovávány v křesťanské mravnosti, protože ona jediná je může uchránit před neřestí a podnítit k ctnostému životu.

Je však ještě jiná starost, která svírá úzkostí naše otcovské srdce. Je nám totiž dobře známo, že se u vás všemožně usiluje o to, — a to buď obžalobami zastíranými rouškou a zdáním pravdy nebo zřejmými pomluvami, — aby věřící byli, kdyby se to podařilo, odtrženi, od jednoty katolické Církve a od jejího ústředí, totiž od této Svaté Stolicе. Římský papež je líčen jako nepřítel vašeho národa, ačkoliv ve skutečnosti je nejlaskavější Otec! V těchto pomluvách se jde až tak daleko, že mu připisují přípravy nové,